

ZSOLTÁROK KÖNYVE

101-106.

Dávid zsoltára. Szeretetedről, törvényedről énekelek, zsoltárt zengek neked, URam!

Annak ellenére, hogy Dávid azt mondja, hogy szeretetedről és törvényedről énekel, mégsem található semmi az Úr irgalmáról és szeretetéről ebben a zsoltárban, csak törvényről és ítéletről szól.

Dávid nagyon határozott volt Isten ítéletével kapcsolatban, ami az ő ellenségeit és a gonoszokat illeti. Magával kapcsolatban mindig csak irgalmat kért, és természetesen nagyon hasonlít hozzánk, mert mi is irgalmat akarunk, amikor valamit rosszul csinálunk, de amikor valaki velünk szemben hibázik, akkor ítéletet kérünk vele szemben. Ilyen az emberi természet.

Ügyelni akarok a tökéletes útra. Mikor jössz hozzám? Tökéletes szívvel akarok élni házamon belül.

A tökéletes szónak az évek során megváltozott a jelentése, és amikor a tökéletest a Bibliában használják, akkor nem azt értik alatta, hogy hibátlan, hanem azt, hogy teljes. Dávid tehát azt mondja, hogy teljesen Isten felé akarja fordítani a szívét.

*Nem vetem a tekintetemet haszontalan dolgokra. Gyűlölöm a széthúzókat, semmi közöm hozzájuk!
A csalárd szív távol áll tőlem, tudni sem akarok a gonoszságról.
Aki titkon rágalmazza embertársát, azt elnémítom. A nagyralátót és a kevély szívűt nem tűröm meg.
Jól látom a hűségeseket az országban, ők velem maradhatnak. Aki tökéletes úton jár, az szolgálhat engem.
Nem maradhat házamban, aki álnokságot művel. Aki hazugságot beszél, nem állhat meg szemem előtt.
Reggelenként elnémítok minden bűnös embert az országban. Így irtok ki az ÚR városából minden gonosztevőt.*

Dávid a gonoszok elleni ítéletéről beszél végig.

A 102.-ik zsoltár is Dávidé:

*A nyomorult imádsága, amikor elcsügged, és kiönti panaszát az ÚR előtt.
Hallgass meg, URam, imádságomat, jusson hozzád kiáltásom!
Ne rejsd el előlem orcádat, ha szorult helyzetben vagyok! Fordítsd felém füledet, ha kiáltok, siess, hallgass meg engem!*

Milyen türelmetlenek vagyunk Istennel szemben, és mégis milyen fontos, hogy Isten türelmes legyen velünk szemben. Azonosulni tudok Dáviddal, mert amikor imádkozni szoktam, akkor mindig gyors válaszokat várok Istentől. Nem szeretek rá várni. De amikor tőlem kér valamit Isten, akkor azt szeretném, ha türelmes lenne, és időt adna nekem arra, hogy kidolgozhassam a dolgot.

*Mert elmúlnak napjaim, mint a füst, izzanak csontjaim, mint a parázs.
Szívem olyan, mint a levágott és elszáradt fű, még az evésről is elfelejtkezem.
Hangos jajgatásom közben húsom a csontomra száradt.
A pusztai pelikánhoz hasonlítok, olyan vagyok, mint bagoly a romok közt.
Álmatlan vagyok és oly magányos, mint madár a háztetőn.
Mindennap gyaláznak ellenségeim, csúfolóim átkoznak engem.*

*Hamut eszem kenyér gyanánt, és italomat könnyekkel keverem
háborgó haragod miatt, mert fölemeltél, és eldobtál engem.
Napjaim olyanok, mint a megnyúlt árnyék, én pedig elszáradok, mint a fű.
De te, URam, örökre megmaradsz, nemzedékről nemzedékre emlegetnek.*

Dávid tudja, hogy lassan elmúlnak a napjai, de ezzel ellentétben Isten örökkévaló.

Indulj irgalomra Sion iránt, mert ideje, hogy megkegyelmezz neki, itt van már az ideje!

Dávid előretételekint arra az időre, amikor Isten ismét dolgozni kezd Izraelben az emberek között. Még a pusztában, az Igéret földjére való belépés előtt Mózes átadta nekik Isten szövetségét, amelyen keresztül örökölhették ezt a földet. A szövetség Isten áldásairól szólt, abban az esetben, ha vele járnak és Őt szolgálják.

Isten azt mondta, hogy ha elfordulnak tőle, és más istenek után járnak, és azokat imádják, és a gyermekeiket áldozzák nekik, akkor Isten ellenük fog fordulni és csapásokkal fogja súlytani a földet, ellenségeket támaszt, akik elhurcolják őket, és szétszóródnak majd az egész földön. Tehát még mielőtt beléptek volna a földre Isten megígérte a kiűzetésüket és szétszóródásukat, ha ellene fordulnának.

Csak egy pillantás szükséges a zsidóság történelmére ahhoz, hogy láthassuk Isten Igéjének beteljesülését. Amíg Istent keresték, addig bővölködtek, amikor pedig ellene fordultak, beteljesültek Isten átkai: szárazság súlytotta a földjeiket, jöttek az ellenségek, elhurcolták őket, majd végül az egész földön mindenfele szétszóródtak. De még Mózes 5.-ik könyvében megígérte Isten, hogy eljön majd az idő, amikor ismét össze fogja gyűjteni őket az Igéret földjén.

Az Ótestamentum próféciái mind ezzel kapcsolatosak, és megmutatják Isten Ábráhámmal kötött szövetségéhez való hűségét. Hibás az a következtetés, hogy ezt az ígéretet most már az egyház örökölte, mert az egyház lelki értelemben most Izraelnek tekinthető. Igaz, hogy Jézus Krisztusban vetett hitünk által mindnyájan Ábrám gyerekei vagyunk, és mindnyájan részesülünk az Ábráhámmal kötött szövetség azon részében, hogy Isten hit által igazít meg minket.

Ugyanakkor Isten továbbra is fog Izrael népével foglalkozni. Azt mondta Dánielnek, hogy hetven hét van kiszabva Izraelre, amelyből hatvankilenc hét telik el addig, amíg eljön a Messiás. A hatvankilencedik hét letelte után pedig megölik a Messiást, semmije sem lesz, és az emberek pedig szétszélednek.

Egy eljövendő fejedelem népe pedig elpusztítja a várost és a szentélyt. Elvégzett dolog, hogy pusztán álljanak a háború végéig. De a fejedelemnek is vége lesz, ha jön az áradat.

Erős szövetséget köt sokakkal egy hétre, de a hét közepén véget vet a véres- és az ételáldozatnak. A templom szegélyére odakerül az iszonyatos bálvány, míg csak rá nem szakad a pusztító a végleges megsemmisülés.

A hatvankilenc hét letelt attól kezdve, hogy Artahasztá király kiadta a rendeletet Jeruzsálem újjáépítésére, egészen Jézus Krisztus eljöveteleig. Mindez 483 év volt a babilóni naptár szerint. Van egy végső 7 év, amely még előttünk áll.

Jézus a Dániel által említett utálatos bálvány megsemmisülését jövő idejű eseményként említi, amely meg fogja előzni az Ő második eljöveteletét:

*„Amikor pedig meglátjátok a pusztító utálatosságot, ahogy Dániel próféta megmondta, ott állni a szent helyen - aki olvassa, értse meg! -,
akkor azok, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe*

Ez az a végső 7 év, amelynek a közepén a felbukkanó európai vezető eljön Jeruzsálembe, és az újjáépített templom közepén a Szentek Szentjében állva kijelenti, hogy ő isten, és követelése szerint istenként kell őt imádni majd.

*Még a köveiben is gyönyörködnek szolgálid, a porán is szánakoznak.
Félik majd, URam, nevedet a népek, és a föld királyai dicsőségedet,*

Ez talán egy arra irányuló prófécia, hogy Oroszország megtámadja Izraelt és utána Isten serege győzi le őket.

Ezékiel 38.-ik fejezetében az Úr leírja ezt az eseményt a 23.-ik versben:

Így mutatom meg, hogy nagy és szent vagyok, és megismertetem magamat a sok néppel, és megtudják majd, hogy én vagyok az ÚR.

Ha ezt összevetjük a zsoltárban található verssel, akkor láthatjuk a hasonlóságot:

Félik majd, URam, nevedet a népek, és a föld királyai dicsőségedet,

Majd Ezékiel 39.-ik fejezetében azt olvashatjuk a 27.-ik versből, hogy:

Visszahozom őket a népek közül, és összegyűjtöm őket ellenségeik országaiból, és így mutatom meg rajtuk a többi nép szeme láttára, hogy szent vagyok.

Majd megtudják, hogy én, az ÚR, Istenük voltam akkor is, amikor fogságba vittem őket a népek közé, mert összegyűjtöm őket földjükön, és nem hagyok ott közülük senkit.

Többé nem rejtem el orcámat előlük, mert kiöntöm lelkemet Izráel házára - így szól az én Uram, az ÚR.

Az Úr tehát megígérte, hogy azon a napon, amikor a többi nép is elismeri, hogy Ő szent, akkor Izrael vakságának véget fog vetni. Pál viszont elmondja, hogy a pogányok ideje alatt Izrael vakságban lesz, amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak Isten elé.

Izrael nemzeti vakságát tehát megszakítja Isten, amely azt jelenti, hogy ezelőtt elviszi az Ő egyházát innen a földről.

Még a köveiben is gyönyörködnek szolgálid, a porán is szánakoznak.

Izraeli idegenvezetőnk a következő levelet írta: „Kedves Chuck és Kay. Nem tudunk meglátogatni a nyáron, mivel az a hatalmas áldás ért bennünket, hogy ingatlant tudunk vásárolni Isten szent városában, abban a városban, amelyre Isten a szemét vetette, és amely az Ő áldása alatt van, és egy otthont fogunk magunknak építeni Isten ezen gyönyörű városában, stb...” Oldalakon át áradozik Jeruzsálem porával és köveivel kapcsolatban, mert nagyon izgatott, hogy saját háza lesz Jeruzsálemben.

amikor felépíti Siont az ÚR, és megjelenik dicsőségesen.

Isten egy 7 éves perióduson keresztül fog Izrael népe között munkálkodni. Ezt az időt a Biblia Jákob nyomorúságának nevezi, amely a vallási zavarodottság ideje lesz. Ennek elején az Antikrisztus szövetséget köt Izraellel és sok izraeli vezető ki fogja jelteni, hogy ő a Messiás. A legtöbb ember ugyanezt fogja hinni, de lesznek néhányan, akik az igazságot fogják elmondani nekik, figyelmeztetve őket. Ezeket Isten fogja elpecsétni. De a vallási vezetők, akik keresztrefeszítették Urunkat, továbbra is sötétségben fogják tartani az embereket, és az Antikrisztust kiáltják ki Messiásnak.

Három és fél évvel ezután, amikor az újjáépített templomban ezt az embert kiáltják ki istennek a Szentek Szentjében, aki azt követeli majd, hogy istenként imádják, akkor mindnyájan rá fognak jönni tévedésükre. Az emberek a pusztába fognak menekülni, és az utolsó 1290 napos időszak hatalmas megpróbáltatás és nyomorúság lesz, Isten haragjának ideje, amikor több vér fog folyni, mint bármikor a világtörténelem során.

Az Irás szerint egyre rosszabb és rosszabb idők jönnek. Jó lenne azt hinni, hogy ha megváltozik a kormány, akkor minden jóra fordul majd, de a Biblia fényében az nehezen hihető. Akárcsak Izrael esetében, lehetnek olyan időszakok, amikor ébredések során az emberek Isten felé fordulnak, vagy megállnak egy pillanatra, de általában véve olyan gyorsan rohanunk lefelé a hegyen, hogy semmi sem állíthatja meg a pusztulásunkat, kivéve Isten esetleges csodáját, amelyet nem hiszek, mert úgy gondolom, hogy a dolgok végéhez értünk, már ami a világtörténelmet illeti.

Közvetlenül a nagy megpróbáltatás után *feltűnik az Emberfiának jele az égen, akkor jajgat a föld minden népe, és meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel.*

A zsoltárban pedig ezt olvastuk:

amikor felépíti Siont az ÚR, és megjelenik dicsőségesen.

Először szégyenben és megaláztatásban jelent meg, hogy magára vegye az emberiség bűneit és hogy szégyenteljes halállal haljon meg a kereszten, miközben megvetették és elutasították, megostorozták és keresztülszúrták, megverték és megkínózták, végül pedig megfeszítették. De ismét el fog jönni erővel és hatalommal hogy igazságban és békében uralkodják a földön örökké.

Törődik a gyámoltalanok imádságával, nem veti meg imádságukat.

Meg kell ezt írni a jövő nemzedéknek

Másszóval azt mondja a zsoltáros, hogy nem nektek írom ezt emberek, hanem a jövő nemzedéknek. És ez a mi nemzedékünk, amely látja, hogy az Úr újjáépíti Siont. Ez ugyanolyan, mint amikor Dániel írt ugyanerről a végső hét évről, és megkérdezte, hogy mennyi idő múlva lesz ezeknek vége? Az Úr azt mondta, hogy pecsételj el mindent egy könyvben, Dániel, és a végső napokban megnövekszik az ismeret.

Másszóval, Dániel, te ezt nem érted, ezért csak pecsételj el a könyvben, de majd a végső napokban meg fogják érteni. És most már látjuk, hogy Isten megnyitotta számunkra Dániel könyvének értelmét, hiszen számunkra sokkal tisztább minden, mert ismerjük az azóta eltelt történelmet.

Meg kell ezt írni a jövő nemzedéknek, hogy dicsérje az URat az újjáteremtett nép.

Mert letekintett az ÚR a szent magasságból, lenézett a mennyből a földre, hogy meghallja a foglyok sóhajtását, és megszabadítsa a halálraítélteket.

Hirdessék az ÚR nevét a Sionon, és dicséretét Jeruzsálemben, amikor összegyűlnek a népek és országok, hogy az URat tiszteljék.

Erőm megtört az úton, megrövidültek napjaim.

De ezt kérem: Istenem, ne vedd el életemet annak delén, te, kinek évei nemzedékről nemzedékre tartanak!

Te vetettél hajdan alapot a földnek, az ég a te kezéd alkotása.

Azok elpusztulnak, de te megmaradsz. Mind megavulnak, mint a ruha, váltod őket, mint az öltözetet.

Nagyon érdekes, amit a földről és az égről mond. Jézus azt mondta, hogy

Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.”

Ők változnak,

de te ugyanaz maradsz, éveidnek soha sincs vége.

A zsoltáros a termodinamika első és második törvényét ismeri el, míg a tudósok olyan elméleteket gyártanak, amely az entrópia törvényének teljesen ellentmond.

A zsoltáros felismeri, hogy a föld öregedik, és a világegyetem olyan, mint egy hatalmas óra, amelyet felhúztak, és lassan lejár.

Szolgaíid fiaí színed elótt lakhatnak, utódaik is megmaradnak.

Annak ellenére, hogy a föld és a világegyetem folyamatosan öregedik, Isten mégsem változik soha. A Zsidó levél írja, hogy Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké.

Isten azt mondta, hogy „Én vagyok az Úr, a te Istened, és én nem változom.”

A 103.-ik zsoltár a hálaadási ünnepek egyik kedvence:

Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét!

Dávid saját magának parancsolja mindezt, hisz ő gyakran beszélt saját belső emberéhez, a lelkéhez. Egy másik zsoltárban pedig így szól Dávid a saját lelkéhez:

Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem?

Nem értette saját érzéseit? Voltatok-e már ebben a helyzetben, hogy nem tudátok, hogy miért vagytok bosszúsak vagy szomorúak?

Mi a baj lelkem? Miért vagy ilyen szomorú? Azt hiszed, hogy Isten meghalt, vagy mi? De most Dávid mást mondd a lelkének:

Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét!

Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!

Hamar elfelejtjük, hogy mennyi jót tett az Úr velünk. Dávid ezért felsorolja ezeket:

*Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet,
megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg.*

Isten nemcsak megment a negatív dolgoktól, hisz a keresztény élet nem egy negatív megtapasztalás, de oly sok ember csak ezt az oldalát hangsúlyozza. A valóságban sokkal több a pozitív része, mint a negatív. Én magam annyira örülök, hogy szolgálhatom az Urat, hogy mindig a pozitív elemek jutnak az eszembe, a negatívok nem nagyon.

Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé.

Minden elnyomottal törvényesen és igazságosan bánik az ÚR.

Megismertette útjait Mózes-sel, cselekedeteit Izráel fiaival.

Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy.

Sokan azt állítják, hogy az Ószövetség és az Újszövetség Istene különbözik egymástól. Az Ószövetség Istene bosszúálló, haragos és gyilkoló, az Újszövetségé pedig a szeretet, irgalom és kegyelem Istene. Álljunk csak meg egy pillanatra! Ez itt az Ószövetség, és azt mondja, hogy Jehova kegyelmes, és irgalmas, türelme hosszú és szeretete nagy.

Jobb ha elolvassátok a Jelenések könyvének 14.-ik fejezetét, amelyben Isten haragjának pohara túlcserül, és kiönti ítéletét a Krisztust elutasító világra. Látható, hogy mind az Ószövetség, mind az Újszövetség Istene ugyanaz: a szeretet, a kegyelem és türelem Istene, de ugyanakkor egy igaz és szent Isten, aki teljes mértékben igazságos.

Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké.

Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk.

*Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt.
Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket.*

Érdekes, hogy azt mondta, hogy amilyen távol van napkelet napnyugattól, ahelyett, hogy észak távolságát említette volna déllel szemben. Észak csak körülbelül 20 ezer kilométerre van déltől, hisz csak addig mehetsz észak felé, amíg eléred az Északi-sarkot, mert utána dél felé tartasz, és mihelyt eléred az Déli-sarkot, ismét észak felé indulsz.

Ugyanakkor elkezdhetek ma este kelet felé repülni, és életem végéig mindvégig kelet felé repülhetek, vagy ugyanezt nyugat felé is megtehetitek. Ezért nagyon örülök, hogy azt mondta, hogy amilyen messze van kelet a nyugattól, mert azt akarom, hogy a vétkeim a lehető legmesszebb legyenek tőlem. Örülök, hogy Isten teljesen elveszi tőlem bűneimet és büntudatomat, hisz olyan nagy az Ő irgalma.

Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött

Tudományos körökben folyamatosan vitatkoznak arról, hogy milyen magasan van az ég a föld fölött. Időnként kijelentik, hogy ismét felfedeztek egy újabb galaxist, amely távolabb van az eddig ismerteknél, 8-10-12 milliárd fényévyire. Rendben, csak keressetek tovább, mert csak az én Istenem kegyelmének nagyságát növelitek,

Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt.

Szeretem ezeket az új felfedezéseket, habár szerintem a legtöbb csak arról szól, hogy a korlátozott tudásuk milyen flancosan tudja értelmezni a rendelkezésükre álló adatokat, de legtöbbször foglamuk sincs, hogy miről beszélnek. A Szaturnusz gyűrűiről is mindenféle teoriájuk volt, de aztán minden tudományos tény megváltozott egy kis szatelit felbocsajtása után, és minden addigi elmélet romba dőlt.

Úgy látszik, hogy a tudományos „tények” gyakran változnak, amely teljesen megbízhatatlanná teszi ezeket. A tények nem változnak, talán a tudósok tévedtek. De a tudósok istenek, vagy nem? És ha azt állítják, hogy a csapvízből származunk, akkor biztosan tudják, hogy miről beszélnek.

Nem tudom, hogy milyen magasan van az ég a föld fölött, de bármekkora is ez a magasság, annyira nagy Isten felém árasztott kegyelme.

*Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz.
Hiszen tudja, hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk.*

Gyakran elfelejtjük ezt, és azt hisszük, hogy mi Gilboa sziklái vagyunk. Azt gondoljuk, hogy megkérdezhetjük a Sátánt dolgokról, kihívhatjuk őt párbajra. Isten lenéz ránk, és nagyon kegyelmes, de ugyanakkor irgalmas is, mert Ő emlékszik, hogy miből lettünk, tudja, hogy csak porból vétettünk.

Az ember szereti magasztalni a testét, testimádó kultuszban élünk. A férfiak gyúrják a testüket, körülöttük tükrök körös körül, mi más ez, ha nem testimádat. De Isten lenéz, és emlékszik arra, hogy mindez csak egy marék por, semmi más.

Ez azt is jelenti, hogy Isten nem vár olyan sokat tőlem, mint én magamtól. Gyakran ki vagyok ábrándulva önmagamból, és sírok emiatt, mert azt hittem, hogy már ennél sokkal jobb vagyok, erősebb vagyok. „Istenem, de sajnálom, hogy kiábrándítottalak.” „Dehogy ábrándítottál ki, mindig tudtam, hogy por vagy, semmi más.”

Ő nem ábrándult ki belőlem, mert jobban ismert, mint én saját magamat.

*Az ember napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a mező virága.
Ha végigsöpör rajta a szél, vége van, még a helyét sem lehet felismerni.
De az ÚR szeretete mindörökké az istenfélőkkel van*

Az Úr szeretetének egyik dimenziója az, hogy olyan nagy, mint amilyen magasan van az ég a föld fölött, a másik dimenzió szerint pedig öröktől fogva mindörökké tart.

*és igazsága még az unokáikkal is;
azokkal, akik megtartják szövetségét, és törődnek rendelkezéseinek teljesítésével.
Az ÚR a mennyben állította fel trónját, királyi hatalmával mindenben uralkodik.
Áldjátok az URat, angyalai, ti hatalmas erejűek, akik teljesítitek parancsát, és hallgattok parancsszavára!
Áldjátok az URat, ti seregei, szolgálói, akaratának végrehajtói!
Áldjátok az URat, ti teremtményei, mindenütt, ahol uralkodik! Áldjad, lelkem, az URat!*

A 104.-ik zsoltárt ugyanúgy kezdi Dávid, ahogy ezt abbahagyta:

*Áldjad, lelkem, az URat! URam, Istenem, igen nagy vagy, fenségbe és méltóságba öltöztél,
világosságot vettél magadra, mint egy köpenyt.*

A Biblia azt írja, hogy Isten világosságban van öltözve, és ezáltal megközelíthetetlen.

Ő az, aki sátorként feszítette ki az eget,

Mindig érdekelt az asztronómia, szerettek felnézni a csillagokra a sivatag közepén, ahol körbevesz a sötétség, és a csillagok gyönyörűen ragyognak. Szeretek az univerzum hatalmaságában gyönyörködni teleszkópon keresztül, nézegetem a különböző bolygókat, csillagokat, és közben erre a zsoltárra gondolok, hogy Isten az egészet úgy feszítette ki, mint egy sátrat.

*palotáját a vizek fölé építette, a felhőket tette kocsijává, szelek szárnyán jár.
A szeleket tette követeivé, a lángoló tüzet szolgáljává.
Szilárd alapokra helyezte a földet, hogy soha meg ne inogjon.
Mély vizekkel borítottad be, mint valami öltözettel, a hegyeken is állt a víz.
Dorgálásodra lefutottak, mennydörgő szavadra elszéledtek.
A hegyek fölemelkedtek, a völgyek lesüllyedtek oda, ahol helyet készítettél nekik.
Határt szabtál nekik, nem léphetik át, nem önthetik el újból a földet.
Te fakasztasz forrásokat a völgyekben, hogy folydogáljanak a hegyek között.
Megitatnak minden mezei vadat, a vadszamarak csillapíthatják szomjukat.
Fölöttük laknak az égi madarak, sűrű lombok között énekelnek.
Megöntözöd onnan fentről a hegyeket, alkotásaid gyümölcsével jól tartod a földet.
Füvet sarjasztasz az állatoknak, növényeket a földművelő embernek, hogy kenyeret termeljen a földből,
és bort, ami felvidíti az ember szívét, és ragyogóbbá teszi arcát az olajnál, a kenyér pedig erősíti az ember szívét.*

Ez persze az a búzakenyér volt, amibe a frissen őrölt búzát tettek, friss E-vitaminokkal, amely fontos az ember szívének erősítésére.

*Jóllaknak az ÚR fái is, a Libánon cédrusai, melyeket ő ültetett,
ahol fészket raknak a madarak, és a ciprusfákon gólya lakik.
A magas hegyeken a zergék, a sziklákon a mormoták találnak búvóhelyet.
Te alkottad a holdat, hogy jelezze az ünnepeket, és a napot, amely ismeri pályáját.*

*Ha sötétséget támasztasz, éjszaka lesz, amikor nyüzsög az erdő mindenféle vadja,
az oroszlánok zsákmányért ordítanak, sürgetve Istentől eledelüket.*

Ha felragyog a nap, visszahúzódnak, és tanyáikon heverésznek.

Az ember munkába indul, és dolgozik egészen estig.

Milyen nagy alkotásaidnak száma, URam! Valamennyit bölcsen alkottad, tele van a föld teremtményeiddel.

Az ember abban az időben sokkal közelebb volt a természethez, és azt gondolom, hogy ezért sokkal mélyebben belelátott a lelki dolgokba, mint manapság. Azt gondolom, hogy aki közel van a természethez, az Istenhez is közel van, hiszen közel van Isten teremtéséhez.

Műanyag világban élünk, amely tele van az ember munkájának nyomával, és annyira el vagyunk telve ezekkel, hogy gyakran szem elől tévesztjük Isten dolgait. Az ember munkájának eredményei, az autók, a repülők annyira beszennyezték az ég kékjét, hogy már nem látjuk azt, nem látjuk a csillagokat sem, mert az emberek fényei elrejtik a csillagokat, amelyek elhomályosítják a csillagok ragyogását a szemünk előtt.

Mindezek miatt, amikor sétálunk az éjszakában, nem vagyunk eltelve Isten gyönyörű teremtésével úgy, ahogy ezek az emberek voltak, és nem vagyunk annyira tudatában a csillagok ragyogásának. A sok aszfalt, a sok beépített terület miatt alig van zöld területünk, nem vagyunk a fák, virágok és növényzet tudatában annyira, mint őseink.

Abban az időben egy mezőgazdasági alapú kultúrában éltek az emberek, közel a természethez, a gyönyörű, tiszta kék ég alatt, sokkal inkább tudatában voltak mindennek, amit Isten teremtett. Sajnos mi elvesztettük ezt a tudatosságot, és ezért jó, ha a vakációnkat olyan helyen töltjük, ahol vad természet, hegyek, patakok, érintetlen helyek vannak, hogy ismét összhangba kerüljünk Isten teremtésével, amiből aztán Isten tisztelete és csodálata következik.

Ebben a zsoltárban a zsoltáros a természet megfigyelését írja le: a madarakat, fákat, szamarakat, forrásokat és virágokat, kecskéket és mormotákat, a holdat és a napot.

Milyen nagy alkotásaidnak száma, URam! Valamennyit bölcsen alkottad, tele van a föld teremtményeiddel.

Isten bölcsességét láthatod egy falevél megtervezésében, vagy az állatok képességeit megfigyelve is:

Ott van a nagy és széles tenger! Számtalan lény nyüzsög benne: kisebb és nagyobb állatok.

Ott járnak a hajók, és a cethal, amelyet azért formáltál, hogy játszadozzál vele.

Mindezek arra várnak, hogy idejében adj nekik eledelt.

Ha adsz nekik, szedegetnek, ha bőkezű vagy, jóllaknak javaiddal.

Ha elrejtetted orcádat, megrémülnek, ha elveszed lelküket, kimúlnak, és ismét porrá lesznek.

Milyen nagyon függünk Istentől! Ha elveszi a levegőnket, meghalunk.

Ha kiárasztod lelkedet, új teremtmények keletkeznek, és megújítod a termőföld felszínét.

Dicsőség legyen az ÚRnak örökké! Örüljön alkotásainak az ÚR!

Tekintetétől reszket a föld, érintésétől füstölögnek a hegyek.

Éneklek az ÚRnak, amíg élek, zsoltárt zengek Istenemnek, amíg csak leszek.

Legyen kedves előtte fohászkozásom! Én örvendezem az ÚR előtt.

A természet megfigyelése során észrevesszük Isten hatalmas bölcsességét és dicsőségét, és ez indítja a énekre zsoltárost.

*Legyen kedves előtte fohászzkodásom! Én örvendezem az ÚR előtt.
Vesszenek ki a földről a vétkesek, ne legyenek többé bűnösök! Áldjad, én lelkem, az URat! Dicsérséjétek az URat!*

A 105.-ik zsoltár:

*Adjatok hálát az ÚRnak, hívjátok segítségül nevét, hirdessétek tetteit a népek közt!
Énekeljétek, zengjétek zsoltárt neki, emlegessétek minden csodáját!*

A zsoltár buzdítások sorozatával kezdődik: adjunk hálát az Úrnak, hívjuk segítségül az ő nevét, és osszuk meg Isten munkáját az emberekkel, énekeljünk neki, beszéljünk a csodáiról.

A Bibliában többször is buzdítást találunk azzal kapcsolatban, hogy beszéljünk az Ő csodálatos tetteiről.

*Dicsőítsétek szent nevét, szívből örüljenek, akik keresik az URat!
Folyamodjatok az ÚRhoz, az ő hatalmához, keressétek orcáját szüntelen!
Emlékezzetek csodatetteire, amelyeket véghezvitt, csodáira és döntéseire,*

Amikor nem tudjátok, hogy mit tegyetek Istennel kapcsolatban, csak üssétek fel a 105.-ik zsoltárt és az első 5 sorban felsoroltakat cselekedjétek, amelyek hatalmas áldást hoznak életetekben.

*ti, Ábrahám utódai, kik szolgálai vagytok, Jákóbnak fiai, kiket kiválasztott!
Ő, az ÚR, a mi Istenünk, az egész földnek szólnak döntései.
Örökké emlékezik szövetségére, az ezer nemzedéknek parancsolt ígére,
amit Ábrahámmal kötött, ahogy Izsáknak megesküdött.
Jákób elé tárta, elrendelte, Izráelnek örök szövetségül:
Neked adom - mondta - Kánaán földjét kiosztott örökségül!*

Figyeljük meg, hogy a szövetséget Isten Ábrahámmal kötötte, és ezt mind Izsáknak mind Jákóbnak megerősítette. Ha azon gondolkozol, hogy vajon kié Izrael földje itt láthatod, hogy Isten egy örökkévaló szövetséggel mondta, hogy

Neked adom - mondta - Kánaán földjét kiosztott örökségül!

*Akkor még alig néhányan voltak, kevesen éltek ott mint jövevények.
Nemzettől nemzetig vándoroltak, egyik országból a másik néphez.*

Nomádként, beduinokként vándoroltak egyik helyről a másikra. Egy-egy helyen sátoroztak egy ideig, legettettek, majd tovább vonultak, de már akkor az övéké volt az egész föld, mert Isten megígérte nekik.

*De senkinek sem engedte elnyomni őket, sőt királyokat is megintett miattuk:
Ne nyúljatok fölkenjtjeimhez, prófétáimat se bántsátok!
Azután éhséget idézett elő a földön, eltörte a kenyér botját mindenütt.
De elküldött előttük egy embert, a rabszolgának eladott Józsefet.
Lábát bilincsbe szorították, őt magát vasra verték,
míg jóslata be nem teljesedett, és az ÚR szava igazolta őt.
Üzent érte a király, és szabadon engedte, a népek uralkodója kiengedte őt.
Úrrá tette palotájában, egész vagyónának kormányzójává,*

hogy a vezetőket tetszése szerint oktassa, a véneket bölcsességre tanítsa.

A zsoltáros most azt teszi, amit az izraeliek mindig is szerettek: átismétli a történelmüket. István az Apcselben is ezt tette.

*Így került Izráel Egyiptomba, Jákób Hám országában tartózkodott.
Igen szaporává tette népét az ÚR, erősebbé ellenségeinél,
akiknek szívét megváltoztatta, hogy gyűlöljék népét, és bánjanak álnokul szolgálóival.
Elküldte szolgáját, Mózeset és Áront, akit kiválasztott.
Ezek csodálatos dolgokat vittek véghez köztük, csodákat Hám országában.
Sötétséget küldött, és sötét lett, mégis ellenálltak szavának.
Vizeiket vérré változtatta, és elpusztította halaikat.
Békák hemzsegték földjükön, még a király szobáiban is.
Szavára bogarak jöttek, meg szúnyogok egész területükre.
Eső helyett jégesőt adott nekik, földjükre lángoló tüzet.
Elverte szőlőjüket és fügefájukat, összetörte határukban a fákat.
Szavára sáskák jöttek és számtalan szöcske.
Felfaltak országukban minden fűvet, felfalták földjük termését.
Végül megölt országukban minden elsőszülöttet, férfierejük első termését.
Őket pedig kihozta, megrakva ezüsttel, arannyal, és törzseikben nem akadt botladozó.
Örültek kivonulásuknak az egyiptomiak, mert rettegés szállta meg őket miattuk.*

Az egyiptomiak boldogok voltak, amikor ők végre elmentek. El tudom képzelni, hogy elégük volt a csapásokból.

Felhőt terített rájuk oltalmul, és tûzzel világított éjjel.

Ez a felhő több volt, mint egy közönséges felhő, mert iszonyú melegben vonultak, és Isten árnyékot tartott nekik, és amikor erre szükség volt, akkor Isten ezt köddé változtatta a hátuk mögött, hogy az egyiptomiak ne lássák őket.

*Kérésükre fűjeket hozott, és mennyei kenyérrel tartotta jól őket.
Megnyitotta a kősziklát, és ömlött a víz, folyó áradt a szomjú földön.
Mert emlékezett szent ígéretére, melyet szolgájának, Ábrahámnak tett,
és kihozta népét örvendezve, választottait vigadozva.
Pogányok országát adta nekik, nemzetek munkájának gyümölcsét örökölték,
hogyan megtartsák rendelkezéseit, és megfogadják tanításait. Dicséritek az URat!*

A 106.-ik zsoltár:

*Dicséritek az URat! Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!
Ki tudná elmondani, milyen hatalmas az ÚR, ki beszélhetné el minden dicső tettét?
Boldogok, akik megtartják a törvényt, akiknek tettei mindenkor igazak.
Gondolj rám, URam, amikor megkegyelmezel népednek, gondoskodj rólam, amikor megszabadítod!
Hadd láthassam választottaid jólétét, örülhessek néped örömeinek, és dicsőíthesselek örökségeddel együtt!*

A 105.-ik zsoltár a történelmet úgy ismétli el, hogy Isten áll a középpontban, Ő ígéri meg a földet, és Ő hozza be őket e földre.

A 106.-ik zsoltár ismét egy történelemlecke, de ezúttal a hangsúly rajtuk, az embereken van. Láthatjuk, hogy milyen hatalmas a különbség, amikor a történelemet úgy vizsgáljuk, hogy Istent állítjuk a középpontba, és ezzel szemben azt, amikor az embert állítjuk oda. Isten hűségét, ugyanakkor az ember hűtlenségét látjuk mindvégig a történelem során.

*Vétkeztiünk őseinkkel együtt, bűnt, gonoszságot követtünk el.
Őseink Egyiptomban nem értették meg csodáidat, nem gondoltak nagy szeretetedre, hanem engedetlenek voltak a tengernél, a Vörös-tengernél.*

Isten hatalmas csodák közepette hozta ki őket Egyiptomból, de ők alig jutottak egy napi járóföldre, és máris nekifogtak a zúgolódásnak, és nem hagyták abba.

*De az ÚR megszabadította őket nevéért, hogy megismertesse hatalmát.
Megdorgálta a Vörös-tengert, és az kiszáradt, átvezette őket a mély vizen, akár a pusztában.
Megszabadította őket gyűlölők kezéből, megváltotta az ellenség kezéből.
Üldözőiket víz borította el, egy sem maradt meg közülük.
Akkor hittek ígéreteiben, és dicséretet énekeltek.
De csakhamar megfélemeztek tetteiről, nem bíztak tervében.
Sóvárgás fogta el őket a pusztában, próbára tették Istent a sivatagban.
Teljesítette ugyan kérésüket, de csömört támasztott bennük.*

Azt kérték, hogy teljesítse testi vágyaikat, és Isten megadta nekik, de ennek következtében lelki üresség támadt bennük.

Oly gyakran igaz ez, amikor a szemeinket az anyagi dolgokra vetjük, és egy materialista életet kezdünk élni. Sokmindenre vágyunk, és Isten megadhatja ezeket, de sajnos ez gyakran lelki sóvárgást, lelki szenvedést eredményez.

Milyen nehéz bejutni a mennyek országába azoknak, akik a gazdagságban bíznak, mert különböző kísértésekbe esnek, amelyek az ember lelkét pusztulásba viszik.

Isten megadta az Izraeliek kérését, és sokszor lelkileg a lehető legrosszabb dolog lesz az, ha Isten megválaszolja az imánkat.

*Féltékenyek lettek a táborban Mózesre, és Áronra, az ÚR szent emberére.
Megnyílt a föld, és elnyelte Dátánt, eltemette Abirám csoportját.
Tűz gyulladt ki csoportjokban, láng pusztította el a bűnösöket.
Borjút készítették a Hóreb-hegynél, leborultak a bálványoszor előtt.
Fölcserélték dicsőséges Istenüket növényevő bika képmásával.
Megfélemeztek szabadító Istenükről, aki hatalmas dolgokat vitt véghez Egyiptomban,
csodákat Hám földjén, félelmes dolgokat a Vörös-tengernél.
Elhatározta, hogy elpusztítja őket, de választotta, Mózes, közbelépett nála, és elfordította pusztító haragját.
Megvetették a kívánatos földet, nem hittek ígéretének,
hanem zúgolódtak sátraikban, nem hallgattak az ÚR szavára.
Ezért rájuk emelte kezét, és elhullottak a pusztában,
utódaikat a pogányok közé juttatta, és szétszórta országaikba.
Azután odaszegődtek Baal-Peórhoz, és holt bálványoknak szóló áldozatokból ettek.
Ingerelték tetteikkel az URat, ezért csapás szakadt rájuk.
De előállt Fineás, végrehajtotta az ítéletet, és megszűnt a csapás.
Igaz tettnek számít ez neki nemzedékről nemzedékre mindörökké.
Meribá vizeinél is felháborították, Mózes is rosszul járt miattuk,*

Érdekes betekintés abba, hogy Mózes miért nem mehetett be az Igéret földjére. Ez azért volt, hogy Isten megtaníthassa a nép számára, hogy mennyire fontos az engedelmesség.

Az Istennek való engedelmesség mindnyájunk számára az egyik legfontosabb dolog a világon.

Az emberek azt látták, hogy Mózes engedetlen volt Istennel szemben, mert Isten azt mondta Mózesnek, hogy menj, és szólj a kőhöz, de Mózes vette a botját és ráütött a kőre. Ezáltal nem képviselte megfelelően Istent, és az emberek javát nézve Isten nem engedte Mózeset be az Igéret földjére.

A történelmüket hosszú éveken során szájhagyomány útján tanították a gyerekeknek. Amikor a gyereket az anyja ringatni kezdte, már akkor azt suttogta a fülébe: „Az Úr az Isten!” A gyerekek már nagyon kicsi korukban ismételni kezdték az Isten munkájáról szóló történeteket, és így ismerték meg Isten hatalmas csodáit, erejét és munkálkodását.

Az egyiptomi történetet is végigmondták, a szolgaságot, és Mózes kiválasztását, akin keresztül az egyiptomiakra a csapásokat rendelte Isten, majd az ő vezetésével Isten kihozta őket Egyiptomból, és Mózes volt Isten embere, a nagy hős, de aztán... és hangjuk lecsendesedett, amikor a történetnek erre a pontjára értek,... de aztán Mózes nem mehetett be az ígéret földjére, mert nem engedelmeskedett Istennek.

Ezáltal az Istennek való engedelmesség beoltódott a gyerekek elméjébe, mert láthatták, hogy Mózes, Isten legközvetlenebb embere életének legnagyobb vágyától került távol, mert engedetlen volt Istennel szemben.

*Mózes is rosszul járt miattuk,
mert elkeserítették lelkét, és meggondolatlanul beszélt.
Nem pusztították ki a népeket sem, pedig meghagyta nekik az ÚR.
Sőt összekeveredtek a pogányokkal, és eltanulták tetteiket.
Bálványaikat tisztelték, amelyek csapdába ejtették őket.
Feláldozták fiaikat és leányaikat a szellemeknek.*

A Baál imádás ritusa szerint feláldozták a kisgyerekeiket a Baál forró kezeibe helyezve őket. És amikor a kisgyerekek sikoltottak a fájdalomtól, akkor ők hangosan doboltak, zenéltek és táncoltak, hogy ne halhassák a sikolyokat.

Ezért űzte ki ezeket Isten a földről, és ezért rendelte el, hogy pusztítsák el őket. De ők nem engedelmeskedtek Istennek, és pontosan az történt, amit Isten előre látott, hogy ők is ezt a szörnyű, eszetlen bálványimádatot kezdték gyakorolni.

Ártatlan vért ontottak, fiaik és leányaik véré, akiket a kánaáni bálványoknak áldoztak, vérontással gyalázták meg az országot.

Az érdekes az, hogy Isten itt azt mondja egy másik fordítás szerint, hogy a fiaik és lányaik vérért ördögöknek áldozták. Másszóval a bálványimádat mögött Sátán imádata volt, és ez ma is igaz.

Pál azt mondta, hogy akik bálványoknak áldoznak, azok ördögöknek áldoznak.

Igen elterjedt hiedelem, hogy a bálványok egy részében démoni lelkek lakoznak. Ezért aztán a bálványhoz intézett imák megválaszolásra kerülhetnek a démonok által, mert ezeknek ereje van arra, hogy a természetfeletti szférában működjenek.

Ezért aztán teljesen értelmetlen, ha valaki azt állítja, hogy minden vallási ágazat Istenhez vezet.

Miért kellene azt állítani, hogy csak a kereszténység vezet Istenhez, mert ezek az emberek is nagyon őszintén imádják az ő bálványait. Azonban az Írás szerint ördögöket imádnak. A Sátán minden vallási rendszer nagy koreográfusa, kivéve a kereszténységet.

Beszennyezték magukat cselekedeteikkel, erkölcstelen tetteikkel.

Ezért haragra gerjedt népe ellen az ÚR, és megutálta örökségét.

Pogányok kezébe adta őket, gyűlölők uralkodtak rajtuk.

Sanyargatták őket ellenségeik, és meg kellett alázkodniuk előttük.

Sokszor megmentette őket, de ők önfejűen engedetlenek maradtak, és mélyre süllyedtek bűneik miatt.

Mégis rájuk tekintett nyomorúságukban, meghallgatta esedezésüket.

Visszaemlékezett a velük kötött szövetségre, nagy szeretettel megkönyörült rajtuk.

Irgalmasságra indította mindazokat, akik fogságba vitték őket.

Segíts meg minket, URunk, Istenünk, és gyűjts össze a népek közül, hogy hálát adhassunk szent nevednek, és dicsőítve magasztalhassunk téged!

Áldott az ÚR, Izráel Istene öröktől fogva mindörökké! Az egész nép mondja: Ámen! Dicsérjétek az URat!

Az ámen ismét a végét jelenti ennek a könyvnek, és a következő zsoltár a Zsoltárok ötödik könyvét nyitja meg.

Isten segítsen nekünk, hogy ne felejtjük el az Ő jóságát, nagyságát, szeretetét, bölcsességét és erejét. Járjunk az Ő jelenlétének tudatában, és legyünk még inkább kapcsolatban az Ő munkálkodásával és szeretetével.

86 perc